

"মৰমৰসন্তানসকল -এয়াহৈছেকল্যাণকাৰীপুৰুষোত্তমসংগমযুগ, এইসময়তপুৰণিসৃষ্টিৰপৰিৱৰ্তনহৈনতুনহয়, এইযুগকতোমালোকেপাহৰিণাযাবা"

প্ৰশ্ন: পিতাইসবু-ডাঙৰসকলোসন্তানকনিজৰসমানকৰিতুলিবৰকাৰণেএটিস্নেহভাষাশিক্ষাদিয়ে, সেইটোকি?

উত্তৰ: মিঠা সন্তানসকল - এতিয়া ভুল নকৰিবা। ইয়ালৈ তোমালোকে নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'বলৈ আহিছা গতিকে দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰা। কাকো দুখ নিদিবা। ভুল কৰে মানে দুখ দিয়ে। পিতাই কেতিয়াও সন্তানসকলক দুখ নিদিয়ে, তেওঁ তোমালোকক নিৰ্দেশনা দিয়ে - সন্তানসকল, মামেকম (কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। যোগী হোৱা যদি বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব। তোমালোক বহুত মিঠা হৈ যাব।

ওঁমশান্তি। যি সন্তানে নিজক আত্মা বুলি বুজি, পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ লগত যোগ লগায়, তেওঁক সঁচা যোগী বুলি কোৱা হয়, কিয়নো পিতা টুথ (সত্য) নহয় জানো! গতিকে তোমালোকৰ বুদ্ধিযোগ সত্যৰ লগত আছে। তেওঁ যিবোৰ শুনায় সেয়া সত্যই হয়। যোগী আৰু ভোগী দুই প্ৰকাৰৰ লোক আছে। ভোগীও অনেক প্ৰকাৰৰ আছে। যোগীও অনেক প্ৰকাৰৰ আছে। তোমালোকৰ যোগতো এক প্ৰকাৰৰেই হয়। তেওঁলোকৰ সন্ত্যাস বেলেগ, তোমালোকৰ সন্ত্যাস বেলেগ। তোমালোক হৈছা পুৰুষোত্তম সংগম যুগৰ যোগী। অন্য কোনেও এই যোগৰ বিষয়ে গম নাপায় যে আমি পবিত্ৰ যোগী নে পতিত ভোগী। এয়াও সন্তানসকলে নাজানে। বাবাইতো সকলোকে সন্তান-সন্তান বুলি কয়, কিয়নো পিতাই জানে যে মই বেহদৰ আত্মাসকলৰ পিতা হওঁ। আৰু তোমালোকে এইটো জানা যে আমি আত্মাসকলো পৰস্পৰ ভাই-ভাই হওঁ। তেওঁ আমাৰ পিতা হয়। তোমালোকে পিতাৰ লগত যোগ লগালে পবিত্ৰ হৈ পৰা। তেওঁলোক হৈছে ভোগী, তোমালোকে হৈছা যোগী। পিতাই নিজৰ পৰিচয় তোমালোকক দিয়ে। এইটোও তোমালোকে জানা যে এয়া পুৰুষোত্তম সংগম যুগ হয়। এয়া তোমালোকৰ বাহিৰে কোনেও নাজানে। ইয়াৰ নাম হৈছে পুৰুষোত্তম সংগম যুগ, সেই কাৰণে 'পুৰুষোত্তম' শব্দটি কেতিয়াও নাপাহৰিবা। এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম হোৱাৰ যুগ। পুৰুষোত্তম বুলি কোৱা হয় উচ্চ আৰু পবিত্ৰ মনুষ্যক। উচ্চ আৰু পবিত্ৰ এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আছিল। তোমালোকে এতিয়া সময়কো অনুভৱ কৰিছা। 5 হাজাৰ বছৰৰ পিছত এই সৃষ্টি পুৰণি হয়। পুনৰ ইয়াক নতুন কৰি তুলিবৰ কাৰণে পিতা আহে। এতিয়া আমি হৈছোঁ সংগমযুগী ব্ৰাহ্মণ কূলৰ। উচ্চতকৈও উচ্চ ব্ৰাহ্মা, কিন্তু ব্ৰাহ্মাক শৰীৰধাৰী ৰূপত দেখুৱায়। শিৱবাবা হৈছে অশৰীৰী। সন্তানসকলে বুজি পালে, অশৰীৰী আৰু শৰীৰধাৰীৰ মিলন হয়। তেওঁক তোমালোকে 'বাবা' বুলি কোৱা। এয়া চমৎকাৰ ভূমিকা নহয় জানো। এওঁৰ গায়নো আছে, মন্দিৰো সজা হয়। কোনোৱে কিবা প্ৰকাৰে, কোনোৱে আন কিবা প্ৰকাৰে ৰথখনৰ শৃংগাৰ কৰে। এয়াও বাবাই শুনাইছে - বহুত জন্মৰো অগ্নিম জন্মৰো অগ্নিমত মই প্ৰৱেশ কৰোঁ। কিমান স্পষ্টকৈ কৰি বুজায়। পোন-প্ৰথমে ভগৱানুবাচ (ভগৱানৰ বাণী) বুলি ক'বলগীয়া হয়। আকৌ মই বহুত জন্মৰ অন্তত সকলো ৰহস্য সন্তানসকলকহে বুজাওঁ, অন্য কোনেও বুজিবও নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলেও কেতিয়াবা-কেতিয়াবা পাহৰি যোৱা। 'পুৰুষোত্তম' শব্দটি লিখিলে বুজিব যে এই পুৰুষোত্তম যুগেই কল্যাণকাৰী যুগ হয়। যদি যুগ স্মৃতিত আছে তেন্তে বুজিব যে আমি এতিয়া নতুন সৃষ্টিৰ কাৰণে পৰিৱৰ্তন হৈ আছোঁ। নতুন সৃষ্টিত থাকেই দেৱতাসকল। যুগৰ বিষয়েও এতিয়া তোমালোকে গম পাইছা। পিতাইও বুজায় - মিঠা সন্তানসকল, সংগম যুগক কেতিয়াও পাহৰি নাযাবা। ইয়াক পাহৰা কাৰণেই সকলো জ্ঞান পাহৰি যোৱা। তোমালোক সন্তানসকলে জানা আমি এতিয়া পৰিৱৰ্তন হৈ আছোঁ। এতিয়া পুৰণি সৃষ্টিও সলনি হৈ নতুন হ'ব লাগিব। পিতা আহি সৃষ্টিকো পৰিৱৰ্তন কৰে, গতিকে সন্তানসকলকো পৰিৱৰ্তন কৰে, সেইকাৰণে সন্তানসকলো পৰিৱৰ্তন হয়। সন্তান-সন্তান বুলিতো সকলোকে কয়। গোটেই সৃষ্টিৰ যিমানবোৰ আত্মা আছে, সকলো সন্তান হয়। ড্ৰামাত সকলোৰে ভূমিকা আছে। চক্ৰকো সিদ্ধ কৰিব লাগে। প্ৰত্যেকেই নিজৰ-নিজৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। এই দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম পিতাৰ অবিহনে কোনোৱেও প্ৰতিষ্ঠা কৰিব নোৱাৰে। এই ধৰ্ম কোনো ব্ৰাহ্মাই প্ৰতিষ্ঠা নকৰে। নতুন সৃষ্টি হৈছে দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ। পুৰণি সৃষ্টিত সকলো মনুষ্যই-মনুষ্য। নতুন সৃষ্টি হৈছে দেৱী-দেৱতাসকলৰ। দেৱতাসকল পবিত্ৰ হয়। তাত ৰাৱণ ৰাজ্যই নাই। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰায়। ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰাৰ লগে-লগে ৰাম ৰাজ্য আৰম্ভ হৈ যায়। "ৰাম ৰাজ্য" নতুন সৃষ্টিক আৰু "ৰাৱণ ৰাজ্য" পুৰণি সৃষ্টিক কোৱা যায়। ৰাম ৰাজ্য কেনেকৈ স্থাপন হয় - এয়াতো তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে কোনেও নাজানে। ৰচয়িতা পিতা বহি তোমালোক সন্তানসকলক ৰচনাৰ ৰহস্য বুজায়। পিতা হৈছে ৰচয়িতা, বীজ ৰূপ। বীজক কোৱা হয় বৃক্ষপতি (বৃক্ষৰ গৰাকী)। এতিয়া সেয়া হৈছে জড় বীজ, তাকতো এনেকৈ নুবুজিব। তোমালোকে জানা বীজৰ পৰাই গোটেই গা-গছ ওলায়। গোটেই বিশ্বৰ কিমান ডাঙৰ বৃক্ষ হয়। সেয়া হৈছে জড়, এয়া হৈছে চৈতন্য। সৎ-চিত্ত-আনন্দ স্বৰূপ, মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ পিতা, তেওঁৰ পৰা কিমান ডাঙৰ বৃক্ষ ওলায়। মডেল (আৰ্হি) সবুকৈয়ে

বনায়। মনুষ্য সৃষ্টিৰ বৃক্ষ সকলোতকৈ ডাঙৰ। উচ্চতকৈও উচ্চ পিতা জ্ঞানপূৰ্ণ হয়। সেই বৃক্ষৰ জ্ঞান বহুতৰে আছে, ইয়াৰ জ্ঞানতো এজন পিতাইহে দিয়ে। এতিয়া পিতাই তোমালোকক হৃদৰ বুদ্ধি সলনি কৰি বেহদৰ বুদ্ধি দিছে। তোমালোকে এই বেহদৰ বৃক্ষক জানি গ'লা। এই বৃক্ষই (আত্মাৰ) কিমান বিশাল স্থান (মহাশূণ্য, অপাৰ্থিৱ জগত) পাইছে। পিতাই সন্তানসকলক বেহদলৈ লৈ যায়। এতিয়া গোটেই সৃষ্টিয়ে পতিত। গোটেই সৃষ্টিয়ে হিংসক। ইজনে-সিজনৰ হিংসা কৰোঁতা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰিছা। অহিংসক কেৱল এটাই দেৱতা ধৰ্ম সত্যযুগত থাকে। সত্যযুগত সকলো পবিত্ৰ, সুখ, শান্তি থাকে। সকলো মনোকামনা ২১ জন্মৰ কাৰণে পূৰ্ণ হৈ যায়। সত্যযুগত কোনো কামনা নাথাকে। শস্য আদি সকলো অজস্ৰ প্ৰাপ্ত হৈ যায়। এই বোম্বাই (মুম্বাই) প্ৰথমে নাছিল। দেৱতাসকল লুণীয়া ভূমিত (সাগৰৰ পাৰত) নাথাকে। মিঠা নদী য'ত আছিল, তাত দেৱতাসকল আছিল। মনুষ্য কম আছিল, প্ৰত্যেকৰে বহুত জমি আছিল। সত্যযুগ হৈছেই বিকাৰহীন বিশ্ব। তোমালোকে যোগ বলৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ ৰাজ্য লোৱা। তাকেই ৰাম ৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। পোন-প্ৰথমে নতুন বৃক্ষ বহুত সৰু হৈ থাকে। প্ৰথমে মূল কাণ্ডত এটাই ধৰ্ম আছিল। পিছত মূলৰ পৰা তিনিটা টিউব ওলায়। এটা হৈছে মূল দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ। মূল কাণ্ডৰ পৰা সৰু-সৰু ঠাল-ঠেঙুলি ওলায়। এতিয়াতো এই বৃক্ষৰ মূল কাণ্ডই নাই আৰু এনেকুৱা কোনো বৃক্ষই নাই। ইয়াৰ উদাহৰণে বট গছৰ দৰে একেই হয়। বট গছ গোটেই শাখা কাণ্ডবোৰ ঠিয় হৈ আছে কিন্তু মূল কাণ্ডই নাই। শুকাইও নাযায়। গোটেই বৃক্ষ সুজলা-সুফলা হৈ ঠিয় দি আছে। বাকী দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ আধাৰ নাই। মূল কাণ্ডটো এই ডালেই নহয় জানো। ৰাম ৰাজ্য অথবা দেৱী-দেৱতা ধৰ্মও মূল কাণ্ডতে আহি যায়। পিতাই কয় মই ৩টা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰো। এই সকলোবোৰ কথা তোমালোক সংগম যুগৰ ব্ৰাহ্মণেহে বুজি পোৱা। তোমালোক ব্ৰাহ্মণৰ হৈছে সৰু এটা কূল। সৰু-সৰু মঠ-পন্থ ওলায় নহয় জানো। অৰবিন্দ আশ্ৰম আছে, কিমান সোনকালে বুদ্ধি হৈ গৈ থাকে কিয়নো তাত বিকাৰৰ কাৰণে কোনো বাধা নাই। ইয়াত পিতাই কয় কাম মহাশত্ৰু হয়। তাৰ ওপৰত বিজয়ী হ'ব লাগে। এনেকৈ অন্য কোনেও ক'ব নোৱাৰে। নহ'লে তেওঁলোকৰ ওচৰতো হলস্থল হৈ যাব। ইয়াততো আছেই পতিত মনুষ্য গতিকে পাৱন হোৱাৰ কথা নুশুনে। কয় বিকাৰৰ অবিহনে সন্তান কেনেকৈ জন্ম হ'ব। তেওঁলোক বেচেৰা সকলৰো দোষ নাই। গীতা পাঠ কৰোঁতাসকলেও কয় ভগৱানুৱাচ - কাম মহাশত্ৰু। তাৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিলে জগতজীং হৈ যায়, কিন্তু বুজি নাপায়। তেওঁলোকে যেতিয়া এই শব্দটো শুনায় তেতিয়া তেওঁলোকক বুজাব লাগে। ইয়াৰ ওপৰত বাবাই শুনায় - যেনেকৈ হনুমান দুৱাৰ ডলিত জোতাৰ ওপৰত বহিছিল, বাবাইও কয় গৈ কাষত বহি শুনি আহা। পিছত যেতিয়া এইটো শব্দ ক'ব তেতিয়া সোধা - ইয়াৰ ৰহস্য কি? জগতজীং এই দেৱতাসকলহে আছিল। দেৱতা হ'বৰ কাৰণে এই বিকাৰবোৰক এৰিব লাগিব। এইটোও তোমালোকে ক'ব পাৰা। তোমালোকেই জানা যে এতিয়া ৰাম ৰাজ্যৰ স্থাপনা হৈ আছে। মহাবীৰো তোমালোকেই। ইয়াত ভয় কৰিবলগীয়া একো কথা নাই। বহুত স্নেহৰে সুধিব লাগে - স্বামী জী, আপুনি কৈছে যে এই বিকাৰৰ ওপৰত বিজয়ী প্ৰাপ্ত কৰিলে বিশ্বৰ মালিক হ'ম, কিন্তু আপুনি এইটো কোৱা নাই যে পবিত্ৰ কেনেকৈ হ'ম? এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল পবিত্ৰতাত থাকোঁতা মহাবীৰ হোৱা। মহাবীৰকহে বিজয়ী মালাত গণনা কৰা হয়। মনুষ্যৰ কাণ ভুল কথা শুনাত অভ্যস্ত হৈ গৈছে। তোমালোকে এতিয়া ভুল কথা শুনাতো পচন্দ নকৰা। শুদ্ধ কথাত তোমালোকৰ কাণ ভাল লাগে। বেয়া কথা নুশুনিবা..... মনুষ্যক সজাগ নিশ্চয় কৰিব লাগে। ভগৱানে কয় পবিত্ৰ হোৱা। সত্যযুগত সকলো পবিত্ৰ দেৱতা আছিল। এতিয়া সকলো অপবিত্ৰ। এনেকৈ-এনেকৈ বুজাব লাগে। কোৱা, আমাৰ ওচৰত এনেকুৱা সৎ সংগ হয়, তাত এইটো বুজোৱা হয় যে কাম মহাশত্ৰু হয়। এতিয়া পবিত্ৰ হ'ব বিচৰা যদি এটা যুক্তিৰে হোৱা, নিজক আত্মা বুলি বুজি, ভাই-ভাইৰ দৃষ্টি দূত কৰা।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা - পোন-প্ৰথমে এই ভাৰত বহুত ভৰপূৰ খণ্ড আছিল, এতিয়া খালী হোৱাৰ কাৰণে হিন্দুস্তান নাম ৰাখি দিলে। প্ৰথমে ভাৰত ধন-সম্পত্তি, পবিত্ৰতা, সুখ, শান্তি সকলোৰে ভৰপূৰ আছিল। এতিয়া হৈছে দুখৰে ভৰপূৰ। সেই কাৰণে আহ্বান কৰে - হে দুখহৰ্তা, সুখকৰ্তা.....। তোমালোকে কিমান আনন্দৰে পিতাৰ পৰা পঢ়া। এনেকুৱা কোন থাকিব যিয়ে বেহদ পিতাৰ পৰা বেহদ সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ নল'ব! পোন-প্ৰথমে অল্কক (ভগৱানক) জানিব লাগে। অল্কক যদি নাজানে তেন্তে একো ৰহস্যই বুদ্ধিত নাহিব। সেই কাৰণে বেহদৰ পিতাই যি বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে, যেতিয়া এইটো নিশ্চয় হ'ব তেতিয়াহে আগবাঢ়িব পাৰিব। সন্তানসকলে পিতাক কোনো প্ৰশ্ন সোধাৰ প্ৰয়োজন নাই। পিতা পতিত-পাৱন হয়, তেওঁকেই তোমালোকে স্মৰণ কৰা। তোমালোক তেওঁৰ স্মৃতিৰেহে পাৱন হ'ব পাৰিবা। মোক সেইকাৰণেই আহ্বান কৰিছা। জীৱনমুক্তি হৈছেই ছেকেণ্ডৰ। তথাপিও স্মৃতিৰ যাত্ৰাই সময় লয়। মুখ্য স্মৃতিৰ যাত্ৰাতেই বিঘ্ন পৰে। আধা কল্প দেহ-অভিমানী হৈ আছিল। এতিয়া এটা জন্ম দেহী-অভিমানী হোৱাত যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। এওঁৰ কাৰণেও (ব্ৰহ্মা বাবাৰ কাৰণেও) বহুত সহজ। তোমালোকে বাপদাদা বুলিয়ে মাতা। এইটোও বুজি পায় যে পিতা মোৰ শিৰত আৰোহী হৈ আছে। তেওঁৰ বহুত মহিমা কৰো, বহুত প্ৰেম কৰো - বাবা, আপুনি কিমান মিঠা, আমাক কল্পই-কল্পই কিমান শিকোৱা। আকৌ আধা কল্প আপোনাক স্মৰণো নকৰিম। এতিয়াতো বহুত স্মৰণ কৰো। কালি আমাৰ একোৱেই জ্ঞান নাছিল। যাক পূজা

কৰিছিলোঁ, আমি জানো এইটো জানিছিলো যে আমি এনেকুৱা হৈ যাম। এতিয়াতো আশ্চৰ্য লাগে। যোগী হ'লে এনেকুৱা দেৱী-দেৱতা হৈ যাবাগৈ। এই সকলো সন্তান মোৰো হয়। এওঁ বাবাই বহুত মৰমেৰে সন্তানসকলক চম্ভালে, তেওঁলোকৰ পালনা কৰে। এওঁলোকে মোৰ সমান নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হৈ যাব। ইয়ালৈ তোমালোক সেইকাৰণেই আহিছা। কিমান বুজাও - সন্তানসকল, পিতাক স্মৰণ কৰা, দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰা, খোৱা-বোৱাত সাৱধান হোৱা। নকৰিলে বুজাও হয়তো এতিয়াও সময় পৰি আছে। কিবা নহয় কিবা ভুলতো হৈয়ে থাকে। সৰু-ডাঙৰ সন্তানসকলক স্নেহেৰে বুজাও - সন্তানসকল ভুল নকৰিবা, কাকো দুখ নিদিবা। ভুল কৰা মানে দুখ দিয়া। পিতাই কেতিয়াও দুখ নিদিয়ে। তেওঁতো নিৰ্দেশনা দিয়ে - মামেকম (কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। বহুত মিঠা হৈ যাব। এনেকুৱা মিঠা হ'ব লাগে, দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। পবিত্ৰ হোৱা। ইয়ালৈ অপবিত্ৰ সকল অহাৰ অনুমতি নাই। কেতিয়াবা-কেতিয়াবা আহিবলৈ দিয়া হয়। সেয়াও এতিয়া। যেতিয়া বৃদ্ধি হৈ যাব তেতিয়া কৈ দিয়া হ'ব এয়া হৈছে পবিত্ৰতাৰ স্তম্ভ, শান্তিৰ স্তম্ভ। উচ্চতকৈও উচ্চ হয় নহয় জানো। নিজক আত্মা বুলি বুজি পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে - এয়া হৈছে সৰ্বোচ্চ শক্তি। তাত বহুত শান্তি থাকে। আধা কল্প কোনোধৰণৰ হাই-কাজিয়া আদি নাথাকে। ইয়াত কিমান কাজিয়া আদি হয়, শান্তি হ'ব নোৱাৰে। শান্তিৰ ধাম হৈছে মূলবতন। পুনৰ শৰীৰ ধাৰণ কৰি বিশ্বত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে তেতিয়া তাতো শান্তি থাকে। আত্মাৰ স্ব-ধৰ্মই হৈছে শান্তি। অশান্ত ৰাৱণে কৰে। তোমালোকে শান্তিৰ শিক্ষা প্ৰাপ্ত কৰি থাকা। কোনোবা খঙত থাকে যদি সকলোকে অশান্ত কৰি তোলে। এই যোগ বলৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ সকলো মলীনতা (অশুদ্ধি) আতৰি যায়। পঢ়াৰ দ্বাৰা মলীনতা আতৰি নাযায়। স্মৰণৰ দ্বাৰা মলীনতা ভস্ম হৈ যায়। মামৰ আতৰি যায়। পিতাই কয় কালি তোমালোকক শিক্ষা দিছিলোঁ, কি তোমালোকে পাহৰি গ'লা? ৫ হাজাৰ বছৰৰ কথা। তেওঁলোকে লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে।

এতিয়া তোমালোকে মিছা আৰু সঁচাৰ পাৰ্থক্য গম পাইছা। তোমাক পিতাইহে আহি শুনায়ে যে মিছা কি, সঁচা কি? জ্ঞান কি, ভক্তি কি? ব্ৰষ্টাচাৰ আৰু শ্ৰেষ্ঠাচাৰ বুলি কাক কোৱা হয়? ব্ৰষ্টাচাৰ বিকাৰৰ পৰা ওপজে। তাত বিকাৰ নাথাকে। তোমালোকে নিজে কোৱা - দেৱতাসকল সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী। ৰাৱণ ৰাজ্যই নাই। এয়াতো সহজে বুজিবলগীয়া কথা। তেন্তে কি কৰিব লাগে? প্ৰথমেতো পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে, দ্বিতীয়তে পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে। বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰবাবেমুখ্যসাৰ:-*

(1) পবিত্ৰ হোৱাৰ ক্ষেত্ৰত মহাবীৰ হ'ব লাগে, স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ দ্বাৰা ভিতৰৰ মলীনতা (অশুদ্ধি) আতৰাব লাগে। নিজৰ শান্ত স্বধৰ্মত স্থিত হৈ থাকিব লাগে, অশান্তি বিয়পাব নালাগে।

(2) পিতাই যি শুদ্ধ কথা শুনাইছে, সেয়াই শুনিব লাগে। বেয়া কথা নুশুনিবা..... ভুল কথা নুশুনিবা। সকলোকে সজাগ কৰা। পুৰুষোত্তম যুগত পুৰুষোত্তম হোৱা আৰু আনকো পুৰুষোত্তম কৰি তোলা।

বৰদান: বিস্মৃতিৰজগতৰপৰাওলাইস্মৃতিস্বৰূপহৈনায়ক-নায়িকাৰভূমিকাপালনকৰোঁতাবিশেষআত্মাহোৱা
এই সংগম যুগ হৈছে স্মৃতিৰ যুগ আৰু কলিযুগ বিস্মৃতিৰ যুগ। তোমালোক সকলো বিস্মৃতিৰ জগতৰ পৰা ওলাই আহিলা। যি স্মৃতিৰ স্বৰূপ তেৱেঁই অভিনেতাৰ নায়ক-নায়িকাৰ ভূমিকা পালন কৰোঁতা বিশেষ আত্মা। এই সময়ত ডবল নায়ক-নায়িকা হোৱা, প্ৰথমতে হীৰাৰ সমান মূল্যবান হৈছে দ্বিতীয়তে নায়ক-নায়িকাৰ ভূমিকা। গতিকে এইটোৱে অন্তৰৰ গীত সদায় বাজি থাকিব লাগে যে বাহ! মোৰ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য। যেনেকৈ শাৰীৰিক পেচা স্মৃতিত থাকে তেনেকৈ অবিনাশী পেচা যে "মই শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হওঁ" - এইটোস্মৃতিত থাকিলে তেতিয়া বিশেষ আত্মা বুলি কোৱা হ'ব।

স্লোগান: সাহসৰপ্ৰথমখোজআগবঢ়োৱাতেতিয়াপিতাৰসম্পূৰ্ণসহায়প্ৰাপ্তকৰিবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!